Lumina din adâncurile tainice ale întunericului

On Iulie 24, 2012

Consolidează puntea dintre autocunoaștere și propriul potențial, ca să-ți desăvârșești identitatea.

Uneori, în mijlocul existenței mele active și însuflețite de cele mai îndrăznețe visuri, se producea o fisură. Cădeam dintr-o dată într-o stare de neliniște. Nu reușeam să mă debarasez de o profundă convingere, ascunsă cu grijă: că toți ceilalți din jur îmi sunt superiori. Mă consideram un mare nimeni, un fiasco al autorității divine, un om suspendat de un ideal oscilant condamnat să readune iar și iar energiile risipite ale unei lumi apuse.

Mă înfioram, tremuram, îmi întorceam mintea pe toate părțile, umblam de colo-colo ca un obsedat, ca un om scos din minți, ca și cum aș fi primit înfiorătoarea poruncă să devin sclavul unei patimi absurde ce căuta în fel și chip să mă îndepărteze de ceea ce aș fi putut fi cu adevărat.

Sentimentul meu de inferioritate era de înțeles, dar tot atât de greu de suportat ca un bolovan apăsând pe întreaga mea ființă. Alunecam tot mai mult în jos, până la dezgustul de sine, ca un neputincios lipsit de orice idee conducătoare și de simțul direcției. Eram mereu ultimul la toate, *le dernier des hommes* . Mă desconsideram enorm. Ţinut prizonier într-un spațiu relativ îngust, legat de frânghia celor mai istovitoare încercări. Pedepsit parcă de o faptă de care nu eram vinovat, căram zadarnic pietroiul ironiei sorții, de fiecare dată mai greoi, aidoma lui Sisif, ignorând parcurgerea aceluiași traseu, aceluiași destin.

Leadership: Înțelegi imaginea de ansamblu a zonei care te formează din nevoia de a fi unicul autor al unui parcurs care exclude orice posibilitate de control din afara "imediatului" ?

Încă mai consideram un privilegiu inexplicabil faptul că nu puteam să pricep nimic din mine însumi. Nu puteam să înțeleg ce era atât de strălucit la unii. Cum de ei reușeau, iar eu nu? Nu puteam să mă mint pe mine însumi. Nu puteam să mă prefac că sunt altcineva, rivalizând cu ceilalți. Zona în care mă formam aparținea durerii, destul de pregnantă, de a nu fi părtaș la miracolul numit "însemnătate", fără să iau în calcul calitățile pe care încă nu mi le descoperisem și care ar fi putut să mă transforme imediat într-un caracter dominant.

Am devenit mult mai conștient de ceea ce câștigasem din aceste cotituri ale vieții mele – contactul cu o formă de înțelegere a sinelui meu, mai exigentă, mai incisivă, mai obiectivă. "Imediatul" era acea formă de a mă despărți de trecut, încât să fiu prezent în conștiința momentului experienței de utilizare a circumstanțelor favorabile de schimbare, fără să păstrez în suflet urmele impresiilor încercate demult.

În toate acele momente apăsătoare, dar utile, am avut prilejul să compar ceea ce sunt, cu rezultatul final, ceea ce puteam fi. Constatarea era evidentă: în adâncurile tainice și întunecoase ale propriei mele ființe se găseau totuși instrumentele necesare pentru a produce scânteia ce putea aprinde făclia celei mai incredibile reveniri.

Aveam senzația că, cu cât stăruiam mai mult să mă apropii de cine pot fi eu cu adevărat, cu atât mă îndepărtam mai mult de mine însumi. Era un fel de asimetrie dintre cele două părți din mine care îmi învăluiau existența: Eul și Non-Eul, realitatea și durerea, autocunoașterea și desăvârșirea.

M-am întors pe drumul cel bun, înțelegând că cele două părți din mine erau inseparabile și se completau reciproc. Am învățat să mă cunosc mai bine. Să scot la iveală multe răni, dar și multe talente. Era oare acesta primul pas spre atingerea perfecțiunii?

Leadership: Trebuie să te îndepărtezi de tine pentru a-ți crea perspectiva unei recunoașteri totale într-un context de tipul "cucerire a propriei individualități în relație cu altele" care se cere a fi redus la o singură constantă numită "multiplicarea de imagine" ?

Dacă vrei să realizezi ceva de valoare, leadershipul îți poate deveni ajutor de nădejde. Dar succesul în leadership nu vine dintr-o dată. El vine cu pași mărunți, pe măsură ce te redescoperi și te maturizezi. Iar aceste două constante, subordonate caracterului tău, se manifestă numai atunci când apar acele "fisuri" din viața ta. Atunci când aluneci tot mai mult în jos, până la dezgustul de sine. Atunci când ești cuprins de un sentiment de inferioritate, care te îndeamnă la reflecții.

Leadershipul are la bază înțelegerea propriului tău sistem de apărare împotriva dușmanului nevăzut: "conștiința", care poate accepta sau nu starea ta de slăbiciune indusă de diminuarea rezervelor tale de încredere. A te îndepărta de tine pentru a-ți crea perspectiva propriei recunoașteri într-un context de tipul "cucerire a propriei individualități în relație cu altele", înseamnă de fapt să îți anulezi orice încercare de a fi același om ca până atunci și să îți dai seama că nimic nu va mai fi la fel.

Multiplicarea imaginii personale derivă din acceptul pe care îl dai obligației de a fi tu însuți într-un context de recunoaștere care întârzie să se manifeste. Asta înseamnă să te surprinzi în desfășurarea de forțe a doua identități rivale: una care se bazează pe opiniile altora și o altă care subjugă orice încercare a trecutului de a te face una cu el.

Leadership: Ceea ce a fost provocator pentru a obține acces la ceea va fi ulterior, poate fi accesat cu mai multă ușurință pe măsură ce conștiința ta își extinde percepțiile în direcția unui suiș care nu cunoaște monologul?

Viitorul leadershipului se naște azi, din înțelegerea mai profundă a propriei tale ființe și a modului în care te raportezi la starea ta firească de dezvoltare. De aceea, el va arăta în mare parte așa cum îl întâmpini, cum îl configurezi în momentele în care cele două părți din tine se întrepătrund și se influențează reciproc. Prima parte te îndeamnă să te condamni și să-ți judeci Eul, să te îndepărtezi de tine însuți. Cea de-a doua îți va sări în ajutor în momentele de neliniște, atunci când vei compara ceea ce ești, cu rezultatul final, ceea ce poți fi.

Lev Tolstoi ilustra acest punct de vedere în memoriile sale, spunând: *" Evenimentul cel mai însemnat din viața unui om este momentul când el devine conștient de Eul său; urmările acestui eveniment pot fi cele mai binefăcătoare sau cele mai îngrozitoare. "*

Geniul unui om care aspiră la desăvârșire, constă în facultatea de a înțelege totul, de a rezolva toate contrazicerile care survin în viața lui, dintre Eu și Alter-Ego. Monologul pe care trebuie să-l eviți cu orice preț este acea încercare singuratică de a te disculpa continuu de acuzațiile pe care ți le aduci singur prin faptul că nu reușești să faci din două entități una singură care să te reprezinte oriunde.

A nu deveni conștient de Eul tău este ca și cum te-ai urca într-o mașină care nu pornește, dar cu toate acestea insiști să îți pui centura de siguranță. Practic staționezi într-un punct în care înțelesul vieții tale nu capătă niciun răspuns, hrănindu-te totuși cu speranța că te afli în siguranță și că vei izbuti în final să te îndrepți spre ceea ce te va putea avantaja.

Îți găsești siguranța într-un utopic mijloc de salvare ori de câte ori nu poți domina un conflict lăuntric? Aluneci tot mai mult în jos, până la dezgustul de sine, ca un neputincios lipsit de orice idee conducătoare și de simțul direcției? Sau stărui mai mult să te apropii de cine poți fi cu adevărat?

Consolidează puntea dintre autocunoaștere și propriul potențial, ca să-ți desăvârșești identitatea.

Identitatea este o constantă de tip "acceptare totală" înscrisă într-un context de recunoaștere a valorii personale care survine odată cu trecerea de la un Ego mic și superficial la o conștiință de sine solidă și radiantă.

Lumina din adâncurile tainice ale întunericului aduce în câmpul atenției acea parte esențială din procesul de autocunoaștere și desăvârșire care susține afirmarea identității tale.

Așa cum un scriitor subliniază totdeauna particularitățile personajelor sale, pe care le extrage din realitatea obiectivă și le proiectează dincolo de normal, într-un fel de univers paralel, tot astfel și tu, ca să-ți conștientizezi plusurile și propriile limite, trebuie să întremezi particularitățile care te evidențiază, pe care le poți extrage numai din realitatea obiectivă când nu reușești să te debarasezi de anumite convingeri nocive.

Concluzie: Ca să te desăvârșești trebuie să-ți cunoști potențialul, ceea ce se poate realiza numai printr-o autocunoaștere profundă. Nu încerca să te transformi în altcineva. Ci, cunoscându-ți "zestrea" pe care ți-a dat-o Dumnezeu, sporind-o printr-o meșteșugită cunoaștere și perseverență, vei putea deveni omul deosebit la care tânjești în adâncul sufletului.

Nu uita că în tine există forța care te va propulsa înainte, în tine zace scânteia performanței și a tuturor reușitelor. Să nu cunoști această forță, să nu o recunoști, să treci cu nepăsare sau inconștiență pe lângă ea, echivalează cu prăbușirea ta socială...

Source: https://neculaifantanaru.com/dezvoltare-personala-lumina-din-adancurile-tainice-ale-intune